

a
DEAL
with the
ELF KING

ALKU A TÜNDEKIRÁLYAL

ELISE KOVA

MÁGIÁVAL EGYESÜLVÉ

a DEAL
with the
ELF KING

ALKU A TÜNDEKIRÁLYAL

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:
Elise Kova: *A Deal with the Elf King – Married to Magic Book 1*
First published in 2020 by Silver Wing Press

Fordította
Farkas Veronika

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Marcela Medeiros

ISBN 978-963-636-282-9

Minden jog fenntartva

Copyright © Elise Kova 2020
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Farkas Veronika 2024

*Azoknak, akiknek szükségük van egy kis kikapcsolódásra
és egy második pohár borra.*

Tündérek birodalma

Nyugatvég

Tündekirályság

É

Likinek földje

Vámpírok birodalma

Quinnar

Köztesvidék

Egy

A TÜNDÉK ÁLTALÁBAN KÉT OKBÓL KELNEK ÁT A MI VILÁGUNKBA: háborúzni vagy házasodni. Mindkét esetben halált hoznak. Ma is számíthatunk az érkezésükre.

Remeg a kezem, miközben a következő üvegcséért nyúlok. A lelki békém és nyugalmam valahol a boltom polcain sorakozó gyógynövényes tégelyek között rejtőzik. Úgy érzem, ha elég sokáig nézegetem őket, és kevergetem a tartalmukat, talán találok egy kis nyugalmat. Még két dunsztkötés, még egy altatómákony, egy erőt adó főzet, pár gyógyító orvosság... Nagyjából ötórányi munkát kell elvégeznem, de már csak két órám maradt rá.

Ha nem találnak megfelelő Emberkirálynét Capton leányai között, háború sújthat le ránk, ami az emberiség teljes pusztulásához vezetne a tündék vad mágiája miatt. Amennyiben megtalálják az Emberkirálynét, beteljesül az egyezés, és az emberiség egy újabb évszázadra biztonságban tudhatja magát – magára az Emberkirálynéra azonban a halálnál is kegyetlenebb sors vár.

A királyné kiválasztása félelemmel tölti el az egész várost, és engem is aggaszt.

A boltom ajtaja felett lévő csengő hirtelen megszólal, és visszatereli a gondolataimat a munkámra.

– Elnézést, de ma csak a legsürgősebb ese...

Miközben lerakom a szárított macskagyökérrel teli, nehéz üveget a pultra, eláll a szavam. Ismerős tükörkép villan fel a fényes munkasztalon: egy világosbarna hajú, őzikeszemű férfi, nagy zsákkal a kezében. Felnézek, és a sejtésem beigazolódik.

– Luke! Te meg mit keresel itt ilyen korán?

Luke a Fakó Őrzőjeként a szokásosnál elegánsabb öltözékben áll előttem: sötét nadrágja frissen vasalt, élénkkék tunikáját egyetlen koszfolt sem csúfítja. A Fakó Őrzői vigyázzák a város peremén, a nagy hegy lábánál álló templomot és az erdőt. Általában ők tartják a kapcsolatot a tündékekkel, és ügyelnek arra, nehogy valaki átkeljen a Fakón – azon a határvonalon, amely elválasztja a mi világunkat a tündék és a vad mágia birodalmától.

Azonnal megfedlek a munkámról, felhajtom a pultot, és kilépek mögüle. Luke kiejti a kezéből a zsákot, ami hangosan puffan a padlón, és azonnal a karjába zár. Az ölelésünk kicsit hosszabb ideig tart, mint azt a baráti viszonyunk indokolná.

Luke szorítása kicsit lazul, de azért nem enged el teljesen, továbbra is a derekamon nyugtatja a karját, én pedig nem tudok mit kezdeni a kezemmel. Végül aztán a vállára teszem, bár legszívesebben a mellkasára simítanám.

– Muszáj volt benézniem hozzád – feleli, és a kézfejét végighúzza az arcomon.

Kissé megbillentem a fejem, és nyelek egy nagyot, mert szívem szerint megcsókolnám.

Már legalább hat hónapja vágyom a csókjára, de lehet, hogy régebben. Akkor döbbsentem rá erre, amikor elkísért a jeges mocsarakba – ahol téligyökeret kerestem –, és elmondta, hogy az Emberkirályné hiánya miatt megtriplázódnak az őrzői kötelességei, és emiatt nem tud majd olyan sok időt tölteni velem.

Valószínűleg már azelőtt meg akartam csókolni Luke-ot, hogy egyáltalán értettem volna, mit is jelent *csókolózni*, amikor gyerekkorunkban, barátságunk kezdetén az erdőben játszottunk. Ha rádöbben az ember,

hogy meg akar csókolni valakit, onnantól minden kinszenvedéssé változik. Barátként már többször is megcsókolhattam volna csak úgy, játékosan, vagy ha mondjuk, megkér rá, így anélkül élvezhettem volna a közelségét, hogy közben pillangók repkedtek volna a gyomromban.

De ez az *akarás* minden egyes mozdulatot elviselhetetlenné tesz köztünk. Főleg azért, mert nem csókolhatom meg. Az kegyetlenség lenne... mindkettőnkkel szemben.

– Nos, igen, hát itt vagy – felelem, és elhúzódok tőle, hogy lesimítsam a kötényemet. A közelében folyamatos küzdelemben állok magammal, minden együtt töltött másodperc fájdalmat okoz. Arra vágyom, hogy ismét a karjába zárjon, pedig a lelkem legmélyén tudom, hogy *nem* szabad erre vágyynom. De hív a kötelesség, nincs idő erről ábrándozni. Már így, barátként is túl sok gondolatomat lefoglalja. – Biztosra veszem, hogy elég sok dolgod van az Őrzőknél most, hogy fel kell készülnötök az esti tündedelegációra. Majd holnap kimegyünk az erdőbe.

Feltéve, hogy lesz még holnap.

– De én ma délelőtt szeretnék kivinni – erősködik Luke olyan hangon, amiről azt hittem, hogy csak az álmaimban hallhatom –, és messzebb akarok menni az erdőnél.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezem, aztán visszamegyek a pult mögé, hogy folytassam a szárított gyógynövények adagolását legbecsesebb tulajdonomba, egy ezüstüstbe.

Luke-tól két ajándékot kaptam eddig egész életemben, és ez volt az egyik. Akkor adta át, amikor a szárazföldre vezető, keskeny szoros túlsó oldalán fekvő Lantonban, az Akadémián befejeztem a gyógynövénytanulmányaimat. A másik ajándékát, egy nyakláncot, még kislány koromban kaptam tőle, és az ékszer azóta sem került le rólam. Mindkettő lélegzetelállítóan szép, de hát a tündék kézműves termékei általában szépek, ráadásul rendkívül ritkák is. A nyakláncomat a ruhám alá rejtve hordom, nehogy valakinek feltűnjön, hogy két, tündék által készített remekmű is van a birtokomban. Semmiképpen nem szeretném, ha Luke bajba kerülne, amiért kivételezik velem.

– El akarlak vinni innen – mondja, és a lábánál heverő zsákra mutat.
– Mindent összekészítettem az útra. A kikötőben már indulásra készen vár minket egy hajó.

Úgy rázom a fejem, mintha ezzel sikerülne helyre billentennem a szavait, ahol értelmet nyernek.

– Útra? Hajó?

– Természetesen Lantonban fogjuk kezdeni. Még mindig vannak ott ismerőseid az Akadémia idejéről, nem? Még az is lehet, hogy átmenetileg lakhatnánk valamelyik régi barátodnál – veti fel olyan semleges hangon, mintha csak arról beszélne, hogy felsétálhatnánk a várostól délre fekvő sziklákra. De egy pillanatra se veszi le rólam a szemét, ebből tudom, hogy komolyan beszél. A rettegésnek éppolyan fémes íze van, mint az ijedtségnek. – Azután meg, ki tudja... Még mindig szívesen ellátogatnál a hatalmas déli sivatagokba? Vagy inkább a nyugati Palahegységet választanád?

Kierőltetek magamból egy mosolyt, és azt kívánom, bárcsak vicc volna az egész.

– Mi ütött beléd? Nem mehetünk el innen egyik pillanatról a másikra. Nekem kötelezettségeim vannak itt..., és ha már itt tartunk, neked is. Ki fogja összeforrasztani a csontokat, csillapítani a lázakat, és gondoskodni arról, hogy a Gyengülés távol tartsa magát tőlünk, ha én elmegyek?

Bár ez utóbbi ellen még én sem tehetek túl sokat. A Gyengülés egy sorvasztó betegség, ami Capton népét sújtja, és ami folyamatosan ellenáll az elűzésére tett próbálkozásaimnak.

– A munkánk csak az, amit *csinálunk*, nem az, amik *vagyunk*. Semmi nem köt minket ide. Mi nem olyanok vagyunk, mint a város öregei, akiket csak a Fakó-folyó tart életben. Mi elmehetünk. Hidd el, nekünk sikerülni fog.

– Igen, de még ha ez így is lenne, ma érkeznek a tündék. Be kell fejeznem a munkámat a városi tanács gyűlése előtt. Senkit nem hagyhatok cserben. Abbot úrnak szüksége van a teájára, Emmának pedig az erősítő főzetére, különben a szíve...

– Luella, el kell mennünk – kérlel fojtott hangon, majd közelebb lép, mindkét könyökével a pultra támaszkodik, és az emelet felé pillant.

– Még alszanak – suttogom, a szüleimre célozva. A boltom felett van a lakrészük, és egy hangot sem hallottam abból az irányból már legalább két órája, amióta dolgozom.

– Az Őrzők még mindig nem találták meg az Emberkirálynét. A vérvonalban lévő mágia eléggé legyengült az utóbbi időben.

Azt mondják, az Emberkirályné mágijája egyik királynéről a másikra száll, amikor az előző királyné meghal. Senki nem tudja, mi történe, ha végül nem találnák meg a megfelelő Emberkirálynét, akit magukkal vihetnek. Erre még nem volt példa.

– A társaim közül néhányan úgy gondolják – folytatja Luke –, hogy egyszerűen nem is köztünk kell keresni. Hogy talán elfogyott a mágia. Ez pedig egy okkal több arra, hogy eltűnjünk innen, amíg lehet.

Mióta háromezer évvel ezelőtt a tündék és az emberek között létrejött az egyezség, százévente, óraműpontossággal kiválasztottak Captonban egy Emberkirálynét – soha nem volt nehéz megtalálni, hiszen egyedül ő ért a mágiához. De mostanában egyetlen captoni leány sem képes összeforrasztani bármit is pusztán a gondolatával, vagy elérni, hogy növények hajtsanak ki a kopár földből, vagy rávenni az állatokat, hogy azok hűségét esküdjének neki.

Immár százegy év telt el azóta, hogy kiválasztották az utolsó Emberkirálynét, és ezt az egész város megszenvedi.

– Luke, ha nincs meg a királyné, semmiképpen nem mehetek el. A Gyengülés egyre jobban terjed a városban, az emberek már százegy évesen belehalnak. Mindent el kell követnem azért, hogy ezt megállítsam!

És ha emiatt kitör a háború, minden eddiginél nagyobb szükség lesz gyógyítókra – képtelen vagyok ezt kimondani, de még végiggondolni is.

– Ha nincs királyné, akkor sem tehetsz semmit azért, hogy *legyen*. A város kapcsolata a Fakóval egyre jobban gyengül, és ebbe halnak bele az emberek. Az életkoruk lecsökken, nem fognak tovább élni azoknál,

akik a szigeten kívül laknak. – Luke megragadja a kezem. – Jönnék a tündék, és rettenetes rémálmom volt ezzel kapcsolatban. Kérlek, induljunk *most rögtön!*

– Luke... – felelem gyengéden, miközben előrenyúlok, hogy meg-simogassam az aranszínű árnyékot az állán. A folyamatosan növvő borosta új fejlemény: nem tudom megállapítani, hogy Luke szakállat akar-e növeszteni, vagy csak lusta borotválkozni. Akárhogy is, tetszik a látvány. – Úgy nézel ki, mint aki nem is aludt. Stresszes vagy, és feszült, ráadásul hosszú nap áll előtted. Hadd készítsek neked egy erősítő főzetet, estére pedig valami nyugtatót, hogy békés álmod legyen.

– Azért nem aludtam rendesen, mert elő kellett készítenem a menekülésünket, még mielőtt kitor a háború. – Luke átbújik a pult alatt, így sarokba szorulok: egyik oldalamon a pult, a másikon a gyógynövényes polc, előtttem meg Luke. Nincs menekvés. – El akarlak vinni innen. Biztonságban akarlak tudni.

– Luke... – mondom esdeklőn, mivel látom, hogy halálosan komolyan beszél. – Nem mehetek el innen csak úgy.

– Dehogynem! – A hangjától megtorpanok, és ahogy a szemembe néz, elakad a lélegzetem. Külön emlékeztetnem kell magam arra, hogy levegőt vegyek.

– Luella, el akarlak vinni innen, és veled akarok lenni, csak veled. Biztosra veszem, hogy tudod..., hogy... már nagyon régóta szerelmes vagyok beléd.

Megszólnék, de nem bírok. Igen, tudom. És én is szeretem őt. Anynyira szeretem, hogy mindig is erről a pillanatról álmodoztam. Persze az álmaimban szebb ruha van rajtam, nem a munkaköpenyem, és nem árad belőlem erős levendulaolaj-szag.

Luke egyre bizonytalanabb a hallgatásomtól.

– Igen, értem... Azt hittem, hogy esetleg... – folytatja esetlenül a valomást.

– Én is szeretlek. – Ahogy kibuknak belőlem a szavak, az ismerős érzések visszatérnek. A lábujjam már nem bizsereg, és egész testem rázkódik a nevetéstől. – Kislány korom óta szerelmes vagyok beléd.

– Akkor szökjünk el együtt, Luella! – Luke megragadja a kezem, hüvelykujját végighúzza a kézfejem.

Úgy érzem, mintha a lelkem a fejünk felett szárnyalna, ugyanakkor a lábam már mély gyökeret vert annak a népnek a földjébe, melynek a szolgálatára felesküdtem.

– Tudod, hogy nem tehetem – suttogom.

– De hiszen te is szeretsz.

– Igen.

– Akkor menjünk! – erősködik a kezemet rángatva.

– *Nem* lehet – felelem hajthatatlanul, mire Luke arcán megjelenik valami, amit még soha nem láttam. – Nagyon szeretnék, Luke, bárcsak megtehetném, de nem mehetek el innen csak úgy. Ez a város sokat fektetett belém, számít rám, itt kell maradnom, amikor a legnagyobb szükségük van rám.

Capton lakói fizették ki az akadémiai képzésemet – mert a szüleim nem engedhették meg maguknak –, ráadásul ők béreltek nekem szállást, és biztosítottak teljes ellátást is. Minden alkalommal, amikor szükségem volt rá, támogattak a zsebük mélyéről összekotort fillérekből, amiért keményen megdolgoztak.

– És egyébként is – folytatom visszafogottabban –, ha nem találják meg az Emberkirálynét, és a tanács nem tudja elrendezni ezt a dolgot a tündékkal, akkor nem lesz hova menekülnünk, mert onnantól fogva az egész emberiségnek megpecsételődik a sorsa. És szívesebben maradnék itt a népemmel, hogy együtt nézzünk szembe az elkerülhetetlennel.

– Biztosan találunk valami megoldást – erősködik Luke, de én csak rázom a fejem. – Ha igazán szeretsz, akkor ennél többre nincs is szükségünk. A szerelmünk bőven elég.

– De... – Nem tudom befejezni a mondatot.

Luke egyetlen hatalmas lépéssel átszeli a köztünk lévő távolságot, egyik karja a derekamra siklik, a másik tenyerét gyengéden az arcomra simítja, és kissé megemeli a fejem. Meg sem próbálok ellenállni neki.

Behunyom a szemem, és az ajkunk összeér.

Borostája érdesen az arcomhoz dörzsölődik, de ezt szinte észre sem veszem, csak a csókjára összpontosítok.

Csókolózás közben mennyit mozoghat az ember, hogy az ne legyen túl sok, vagy túl kevés...?

Hirtelen nagyon bánni kezdem, hogy az Akadémián nem engedtem a fiúknak, hogy megtanítsanak csókolózni, amikor megtudták, hogy még soha nem csináltam ilyet. Én erre a pillanatra vártam, *erre* a szájra.

Mégis amikor Luke elhúzódik tőlem, idétlenül és kielégítetlenül érzem magam. Ez a csók egyáltalán nem olyan volt, mint amilyennek elképzeltem: nem repes tőle a lelkem, nem zakatol a szívem. Inkább nagyon magányosnak és szomorúnak érzem magam tőle.

Ekkor halk torokköszörülés hallatszik mögülnk.

Luke megfordul, nekem pedig égni kezd az arcom, amikor a tekintetem találkozik anyám derűs tekintetével – a szemem mogyoróbarna színét tőle örököltem. És hogy még kínosabb legyen az egész szituáció, a teáskanna hangosan füttyöl, az altatófőzet pedig folyik ki belőle.

– Atyaisten! – Rohanok oda, hogy felitassam a sok folyadékot.

Anyám vidáman odasétál, és segít levenni a kannát a tűzhelyről.

– Luke, nagyon örülök, hogy látlak. Nem maradsz itt reggelire?

– De, nagyon szívesen – feleli a barátom lefegyverző mosollyal.

Kezdek abban reménykedni, hogy az éhség eltereli a gondolatait az eszelős szökési tervéről, és ha jóllakik, megjön az esze.

– Hát, nekem dolgoznom kell – emlékeztetem mindkettőjüket, de hiába.

– Amit nem szabad üres hassal végezni – mondja Anya, miközben kósza, tűzvörös tincseit (az én hajam is ugyanolyan színű) visszatűzi a kontyába. – Pihenj egy kicsit, keményen dolgozó leányom. Senki nem

fog belehalni abba a húsz percbe, amíg megeszél egy pogácsát és egy főtt tojást.

– Az a pogácsa ínycsiklandóan hangzik, Mrs. Torrnet.

– Luke, mondtam már, hogy szólíts nyugodtan Hannah-nak – csi-csergi Anya, mire én csak forgatom a szemem. – És most mindketten, indulás felfelé!

Az asztal közepén egy tál pogácsa vár minket – levendulaszínűek és narancssárgák. Elképesztő, mennyi különböző növény nő a Capton-szigeten. Túl sok. Több, mint amennyi lehetségesnek tűnne. De a sziget fő vízforrása magán a Fakón folyik át, ami a lehetetlent is lehetségessé teszi.

Apa már az asztalfőn ül, szemüvege az orra hegyén egyensúlyoz, miközben a papírjait böngészi – biztosra veszem, hogy a beszédét nézi át a mai tanácsgyűlés előtt.

– Jó reggelt, Luke – mondja anélkül, hogy felnézne.

Luke azóta jár hozzánk, amióta megtanultunk járni, és éppolyan állandó berendezési tárgy a konyhánkban, mint anyám vasüsteje vagy a kaspókban sorakozó gyógynövényeim a hátsó ablakban.

– Meglep, hogy ma itt látlak – folytatja Apa. – Bár most, hogy belegondolok, ezen a napon szoktad elkísérni Luellát az erdőbe.

– Úgy gondoltam, hogy még napfelkelte előtt túlehetnék rajta, hogy utána az őrzői munkámnak szentelhessem magam – válaszolja Luke barátságosan, miközben leül, és vesz magának egy pogácsát. Azt szerencsére meg sem említi, hogy egyúttal meg is akar szöktetni.

– Mi a tervük az Őrzőknek? – kérdezi Anya a hátam mögül, miközben az edényt forgatja.

– Anya...

– Mindent elkövetünk annak érdekében, hogy megtaláljuk az Emberkirálynét – feleli Luke higgadtan.

– Nos, talán *nem is kellene* Emberkirálynénak lennie – pufog Anya.

– Hannah! – szól rá Apa figyelmeztető hangon.

– Pedig így van, Oliver, és ezt te is tudod. A captoni tanács pont olyan rossz, mint az Őrzők – vág vissza Anya, és a hangja éppolyan heves, mint a forrásban lévő víz, amiből kiemeli a tojásokat.

– Könyörgöm, nem költhetnénk el kellemes hangulatban ezt a reggelt? – szólalok meg.

Már annyira elegendem van abból, hogy az Őrzők a captoni tanácsra mutogatnak, amiért annak a tagjai nem igyekeznek jobban megtalálni az Emberkirálynét a városlakók kikérdezésével, a tanács pedig az Őrzőkre, akik, szerintük, nem osztanak meg elegendő tündereklíkvíakból és a történeteikből ahhoz, hogy könnyebben felismerjék a megfelelő Emberkirálynét.

Apa úgy gondolja, hogy az Őrzők biztosan eltitkolnak valamit. Luke azt állítja, hogy nem, és hogy épp a tanács nem oszt meg elég információt a templommal. Mindketten támogatást várnak tőlem, és minden lelki erőmet össze kell szednem ahhoz, hogy emlékeztessem őket, miszerint csak az érdekel, hogy a sziget lakói egészségesek legyenek, ezért egyáltalán nem áll szándékomban beleártani magam a vetélkedéseikbe.

– Ha nincs Emberkirályné, akkor az egész emberiség borzalmas halált fog halni, amikor a tündék a vad mágiájukkal lenyúzzák a csontjainkról a bőrt, erdei vadakká változtatnak minket, megalvasztják bennünk a vért, és még ennél is nagyobb szörnyűségeket tesznek velünk. Szerintem nyugodtan kijelenthetem, hogy ezt senki sem akarja – ecseteli Apa, és lapoz egyet a papírjai között.

– Már most haldoklunk – szólal meg Anya, miközben a tojásokat az asztal közepén lévő tátra rakja. – Te is hallottál a Gyengülésről. Férfiak és nők esnek össze váratlanul. Úgy hullunk, mint a szárazföld köznapi lakói.

– Amint megtaláljuk az Emberkirálynét, ismét rend lesz, és helyreáll az egyezés – feleli Apa. – Nem lesz több Gyengülés.

– Ez tényleg így van? Biztosan tudhatjuk, hogy akkor minden visszatér a régi kerékvágásba? – kérdezi Anya Luke-tól.

– Ez áll az egyezséggel kapcsolatos szövegekben – válaszolja Luke tojánhámozás közben.

Anya felsóhajt, felkap egy pogácsát, letör róla egy kis darabot, és azt dűnnyögi:

– Bár utálok ennek az emberkirálynés dolognak még a gondolatát is, ha már meg kell történnie, essünk túl rajta. De vérzik a szívem azért a családért, amelyiknek elviszik a lányát...

Anya megszorítja a kezem. Én már túl öregnek számítok a dologhoz – a történelmi adatok szerint a királynék tizenhat-tizenhét évesen kezdik tanújelét adni mágikus képességeiknek. Jól emlékszem azokra az évekre, amikor a szüleim sasszemmel figyeltek, de szerencsére bennem nyoma sincs a mágjának.

– Ráadásul gyászos házassági lehetőség is ez egy lánynak...

– Ha már a házasságnál tartunk – jegyzi meg Luke mintegy mellékesen –, Luella szólt már nektek?

A szüleim csodálkozva néznek rám, én pedig idegesen pislogok hol rájuk, hol Luke-ra. Fogalmam sincs, miről beszél.

– Miről kellett volna szólania? – kérdezi Apa.

– Megkértem Luella kezét, és ő igent mondott.